

Sällskapsång.

Lycksalig den, som stödd på eget stöpp,
Till gäster inga gynnare behöfver;
Men dricker brorskål med dem allihop,
Och har ändå till slut buteljer öfver.

Lycksalig den, som hungrig flockan två,
Ej väntar fremmande, när han ser faten:
Och, när han gäspar, utan frus kan gå
Att taga sig en middagslur på maten.

Lycksalig den, som, fri ur tvångets band,
Kan, bäst han gitter, prata eller sjunga,
Och när han bara fått en tår på tand,
Ej är så noga om en tand för tunga.

Lycksalig den, som får, med hjertlig fröjd,
En glad och god och egen gumma klappa,
Som är så nöjd, när hon ser gubben nöjd,
Och säger: Drick, och håll dig rolig, Pappa.

Lycksalig den, som alltid lefver wiß
Att ej hans privilegium inskränkt blifver;
Ty glädjen är hans Fidei Commisß
Och slit och dygder hans prerogativer.

Bordwisa för gifta Män.

- A. Min hustrus skål! för det hon är beständig
- B. Min hustrus skål! för det hon är mig kär.
- C. Min hustrus skål! för det hon är så fredlig.
- D. Min hustrus skål! för det hon ej är här.

Chor.

Min hustrus skål! för det hon ej är här.

Såses i Bruzelli Boklädor för I f. B:es häftad.

U p s a l a,
tryckt hos Em. Bruzelius 1827.

GS 1218

De bästa Skålarne.

När fordomdags Götthen framträdde
På gillet med hornet i hand,
För vänskap och kärlek och fädernesland
Han sjöng och han drack och sig glädde;
Ty dricka och sång woro fädernas seder,
Och det gör dem heder.

Syllom glaset ur vår bål,
Drickom sen med rågad mål,
Bröder! våra fäders skål.

I lifwets bekymmer och skiften
Ger vänskapen styrka och tröst;
Han lifwar och wärmer båd' winter och höst,
Och blomstrar än lika på griften.

War munter och skämta och njut hwad du känner
Bland redliga wänner.

Syllom glaset ur vår bål,
Drickom så med rågad mål,
Bröder! våra wänners skål.

Ett sällskap, att lindra vår smärta,
Så vänligt öf bjuder sin arm,
Med kjusande blick och en blomstrande barm,
Som häfs af ett ålfkande hjerta.

Wälsignom den engel, som himlarne skicka
I hamn af en flicka!

Syllom glaset ur vår bål,
Drickom så med rågad mål,
Bröder! våra flickors skål.

An ösom ur bälarnes floder
Ett glas för den jord wi bebo:
Dig tillhör vårt hjerta, vår arm och vår tro,
Dig, hulda och ålfkade moder!
Du gaf oss vårt lif, och vår män och vår flicka,
Och gäfwan att dricka.

Syllom glaset ur vår bål,
Drickom så med rågad mål,

Bröder! fosterlandets skål.

N:o 540.

Sift fäderna för oss predika
 Att hedra med gerning ord
 Den gerna ser wänner och win fring sitt bord;
 Och helst ser dem begge tillika.
 Ett ömnigt förråd hos dem aldrig må tryta
 I bål som i gryta!
 Fyllom glaset ur vår bål,
 Drickom så med rågad mål
 Wårdens och Wårdinnans skål!

Sällskapssången.

Hur låtta sitt hjerta? hvar hämta sig tröst
 I dessa förbistrade tider?
 Jo, fattom blott glaset och hujom vår röst,
 Och glömmom de måftigas strider.
 Bekymrom oss ej om en kommande dag;
 Blott njutom den stund, som är inne,
 Och flingom och sjungom i broderligt lag
 Till winets och wänstapens minne!
 Snart komma de ären, då nöjenas gud
 Begabbar vår snöflädda hjesa,
 Då, kalle för glädjen och sångernas ljud,
 Vi trötte att drufworna preša;
 Då giften oss quäljer, och Doftorn i harm
 Ej lotsar oss mer till Cytheren,
 Och slickan, beställsam, med swällande barm;
 Blott gåckar de dufna begären.
 Nej, wägen till nöjets förlofwade land
 Går genom de glada salen;
 Och grumlar en motgång bymbret ibland;
 Så drickom — och räknom ej glaset!
 Men posito! bli de för många en gång,
 Wälan, man sessionen då sluter,
 Och slumrar så sorgfri mid brödbernas sång;
 Och sällhet i drömmen än njuter.

Druckesång.

Ingen lager må fransa min hjesa:
 Gruelig är hjelten och skalden blek.

Bardalek och witterlek,
 Hwad äro dessa
 Mot det nöjet att drufworna preša?
 Mot den rodnande flickans smek?
 Mot de betungande
 Qualens kraft
 Nyttjar jag, sjungande;
 Drufwans saft;
 Och för den kommande
 Hoppfulla dagen
 Ser jag de blommande
 Wilda behagen.

Chor.

Bardalek och witterlek,
 Hwad äro dessa
 Mot det nöjet att drufworna preša?
 Mot den rodnande flickans smek?

Ingen hosgunst må hja min hjesa,
 Dära med färgade löftens smek:

Högas nåd och lyckans lek,
 Hwad äro dessa ic.

Chor.

Högas nåd och lyckans lek,
 Hwad äro dessa ic.

Inga statshwärf må tynga min hjesa,
 Trycka min skullra, åt dem för wel!

Rungars gnabb, ministras swel,
 Hwad äro dessa ic.

Chor.

Rungars gnabb, ministras swel,
 Hwad äro dessa ic.